

एवंसुखादिहेतूनां प्राक्कर्मणामस्ति त्वंबुद्ध्वासकलकर्माच्छेदाय योगमाश्रयेदिति सूचितं तदेव व्याचष्टे मन इति द्वाभ्यां मनोमयोरथः शरीरं तदेव थ इव लोकांतरगतिसाधनं इंद्रियार्थाः शब्दादयो ह्य इव बाहकायस्य तं प्राप्य यो ज्ञानसंभूतैस्तत्तदाकारवृत्तिसंबलितैरक्षिमभिश्चिद्भाभिर्गच्छति विषयांश्चिन्मयत्वेनैव पश्यति स बुद्धिमान् देहं प्राप्य ब्रह्मभावेन विश्वं पश्यन्मुच्यते इत्यर्थः ॥ १ ॥ अन्वयमुक्त्वा व्यातिरेकमाह सेवेति अश्रितेन यत्किंचिदालंबनमनाश्रितेन निरालंबनेन मनसा स्थितस्य अतएव वृत्तिर्हीनस्य पुंसः सेवाभक्तिरूपेऽश्वरप्रणिधानं शस्यते निर्विकल्पसमाधिनाऽवस्थानं श्रेष्ठमित्यर्थः हे द्विज कीदृशी सेवा अतिहस्ता निर्वृत्ता हस्तशब्देन तत्साध्यं कर्म लक्ष्यते अतिहस्तोऽतिक्रान्तकर्मा सर्वपाप्मानंतरतनैर्नैकताकृतेतपतः क्षीयंते चास्य कर्माणीत्यादिश्रुतिभ्यः क्षीणकर्मा ब्रह्मवित्तं प्राप्य निर्वृत्ता निष्पन्ना सदाचार्यप्रसादा लुब्धा नतु परस्परानुल्ल्या निर्वृत्ता परोक्षज्ञाननिर्वाणपरस्परपदेशोऽधिकारः किंत्वपरोक्षज्ञान्येव उपदेशायुक्त इत्यर्थः यथोक्तं परोक्षज्ञानमात्रेण नाचार्यत्वे नियुज्यते इति तद्विज्ञानार्थं सगुरुमेवाभिगच्छेत्समित्याणिः श्रो

पराशर उवाच मनोरथरथं प्राप्य इंद्रियार्थं हयं नरः ॥ रश्मिभिर्ज्ञानसंभूतैर्योगच्छति स बुद्धिमान् ॥ १ ॥ सेवाश्रितेन मनसा वृत्तिर्हीनस्य शस्यते ॥ द्विजातिहस्तान्निर्वृत्ताननुतुल्यात्परस्परान् ॥ २ ॥ आयुर्न सुलभं लब्ध्वा नावकर्षेद्दिशांपते ॥ ३ ॥ वर्णैर्भ्यो हि परिश्रष्टेन वैसंमानमर्हति ॥ नतु यः सत्क्रियां प्राप्य राजसंक्रमसेवते ॥ ४ ॥ वर्णोत्कर्षमवाप्नोति नरः पुण्येन कर्मणा ॥ ५ ॥ अज्ञानाद्विकृतं पापं तपसैवाभिनिर्णुदेत् ॥ पापं हि कर्म फलति पापमेव स्वयंकृतं ॥ तस्मात्पापं न सेवेत कर्म दुःखफलोदयं ॥ ६ ॥ पापानुबन्धं यत्कर्म यद्यपि स्यान्महाफलं ॥ तन्न सेवेत मेधावी शुचिः कुशलिनं यथा ॥ ७ ॥ किंकष्टमनुपश्यामि फलं पापस्य कर्मणः ॥ प्रत्यापन्नस्य हिततो नात्मा तावद्दिरोचते ॥ ८ ॥ प्रत्यापत्तिश्च यस्येह बालिशस्य न जायते ॥ तस्यापि सुमहांस्तापः प्रस्थितस्योपजायते ॥ ९ ॥ विरक्तं शोध्यते वस्त्रं नतु रुष्णोपसंहितं ॥ प्रयत्नेन मनुष्येन्द्रपापमेवं निबोध मे ॥ १० ॥

त्रियं ब्रह्म निष्ठं उपदेश्यं तिते ज्ञानं ज्ञानिनस्तत्त्वदर्शिन इति श्रुतिस्मृत्योर्ब्रह्मनिष्ठतत्त्वदर्शिन इति विशेषणाच्च ॥ २ ॥ एतदेव शीघ्रं साधनीयमित्याह आयुरिति न सुलभं किंतु दुर्लभं नावकर्षेन्विषयसेवैर्न नाशयेत् किंतु पुण्येन कर्मणा उत्कर्षार्थमुत्तरोत्तरश्रेष्ठभूमिलाभा र्थं प्रयतेत ॥ ३ ॥ वर्णैर्भ्यो वृत्रगीतासूक्तेभ्यः षड्भ्यः कृष्णधूमनीलरक्तहारिद्रशुक्लेभ्यः सत्वरजस्तमसां ज्हासवृद्धितारतम्यात्कल्पितेभ्यः परिश्रष्टः उच्चवर्णांन्नीचवर्णप्राप्तः संमानं श्रेष्ठ्यं नार्हति परिश्रष्टत्वमेव व्याचष्टे नत्विति ॥ ४ ॥ तंवर्णोत्कर्षमलब्ध्वा कुपुरुषः पापेनात्मानं हन्यात् नानारकपातेन हि स्यात् ॥ ५ ॥ पापंदुःखं पापं कर्मैतिसंबंधः ॥ ६ ॥ कुशलिनं कारुकं चंडालविशेषमित्यर्थः ॥ ७ ॥ कुलितं च तत्कष्टं च किंकष्टं ततः पापाद्धेतोः प्रत्यासन्नस्य विपरीतदृष्टेः अनात्मा देहादिरेव विशेषेण आत्मत्वेन रोचते ॥ ८ ॥ प्रत्यापत्तिः वैराग्यं प्रस्थितस्य योगप्रवृत्तस्य उत्तरभूम्यलाभात्तापो जायते प्रस्थितस्य मृतस्य वा तापो नरकजः ॥ ९ ॥ विरक्तं स्वतः शुद्धं सत्त्वविपरीतेन रागेणाक्रान्तं वस्त्रं शोध्यते परंतु कृष्णेन गृह्णात केन उपसंहितं रक्तं न शोध्यते एवं मे मत्तः पापं किंचिच्छो धितुं शक्यं किंचिदशक्यमिति निबोधुम्यस्य ॥ १० ॥